

3r premi

Un, dos, tres, micció!

Alexandre de Buen Lapena

La passió t'obliga a pensar en cercles
– Òscar Wilde

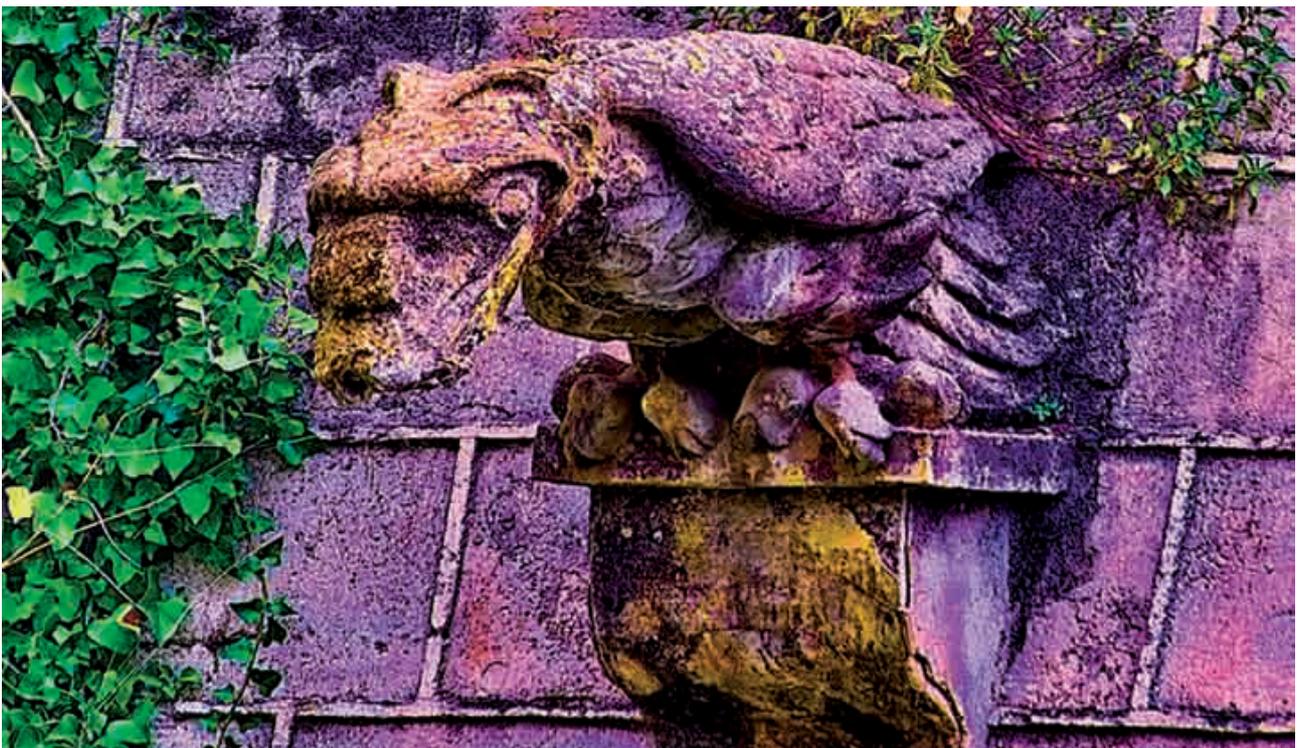
La cosa estava clara: calia decidir-se ràpid perquè aquella situació ja començava a deixar de tenir sentit...

No era pas culpa de l'arquitecte, com havia arribat a pensar moments enrere, d'haver dotat un pis en certa manera petit –almenys per a les seves necessitats actuals– de l'absurdament desproporcionat nombre de dos banys, quan ni tan sols es podia parlar d'un rebedor amb identitat pròpia, sinó més aviat d'un apèndix de passadís preocupantment inflammat; per no parlar del menjador-cuina-sala d'estar, que era d'allò més kafkià, tant pel que fa al disseny –fins i tot un cec ho veuria!– com pel fet que inexplicablement des del primer moment que el va veure sempre el va fer sentir com un enorme escarabat humà, arraconat en un cubíclul llardós i fosc com la seva sort... però no! Havien tingut la santa barra d'intentar fer-li creure que allò era normal i fins i tot desitjable, com si el fet que el seu ridícul sou no li permetés viure en cap lloc millor impliqués que ell no sabia què era un pis amb cara i ulls! Inaudit! A més, els dos banys eren absolutament calcats l'un de l'altre,

i ambdós tan petits que cap mena de decoració addicional era concebible per poder dotar-los de personalitats diferenciades. Així era el seu pis, un monstre amb dos caps idèntics, i no s'hi podia fer res.

Ara el problema estava ben delimitat: calia anar al bany a fer les necessitats pròpies... i aquí residia la complicació de l'empresa en qüestió: trobar-se exactament a la mateixa distància dels dos lavabos al precís moment de sentir la necessitat d'orinar havia plantejat un dubte absurdament difícil... i justament aquesta espècie de punt de vista extern que deixava ben palesa l'aparent banalitat de la qüestió és allò que més el paralitzava. Tenia inexplicablement la capacitat de riure's del seu propi problema, en un intent fracassat de relativitzar-lo, i la suficient visió irònica de la qüestió com per ridiculitzar la situació. Però en el moment que l'anomenava «problema» és que, de fet, en el fons ja el concebia com a tal, i això l'incomodava, en part perquè l'enfrontava amb ell mateix, amb la seva faceta d'escarabat humà que més odiava i de la qual parlàvem abans, i que aquell pis es preocupava de recordar-li a cada moment. A més, tota aquesta sèrie de meditacions només feien que apartar-lo de l'objectiu real, que era decidir-se d'un cop.

Fotografia EsteveGG

No va poder tampoc evitar buscar paral·lelament explicació al fet que el tema del seu pis aparegués de forma tan insistent en uns moments com aquells, però al marge de la identificació subconscient entre la paraula «pis» i el fet d'orinar que constituïa el seu objectiu de fons, cada cop aparentment més llunyà, l'única resposta mínimament convincent requeria fonamentar una associació entre el seu depriment pis i tot allò que simbolitzava la part d'ell mateix que odiava, i va haver de deixar-ho córrer –almenys momentàniament– per causes de força major evidents... Havia de triar!

Dues opcions iguals, suposadament una elecció intrascendent i, per tant, senzilla. Però l'atzar, ben mirat, no en té res de senzill... en primer lloc, perquè no existeix; almenys com a mecanisme de tria conseqüent, doncs mai dues opcions són realment indistingibles, en el moment en què hi ha dues i no una, i sobretot si estan immerses en un context humà, hereves d'una càrrega emotiva i psicològica no menyspreable, i definides en un marc espai-temporal concret i no altre, per dir-ho d'alguna manera; aplicat al cas, i reconsiderant la situació per enèsima vegada, tot i ser els dos banys exactament iguals, cap dels dos més net o més brut, més còmode o incòmode, més clar o més fosc, més lluny o més a prop que l'altre, entenent l'elecció d'un d'ells no com un fet aïllat, sinó com una tria encaminada a facilitar l'acció següent a la que ara tenia major prioritat per raons fisiològiques, la visualització del problema a un nivell de profunditat de més d'una «jugada» deixava ben palès un primer estat de diferenciació de les dues opcions: el bany de la dreta era més a prop del dormitori-niu d'escarabat humà, i el segon més a prop de la cuina-menjador-sala d'estar d'escarabat humà; així que la tria, de fet, condicionava directament l'acció subseqüent més probable: anar al dormitori a reposar una estona (en part de l'esgotador exercici mental de la tria) o bé anar a la cuina a començar a preparar el sopar... el tema, de fet, adquiria més complexitat (per no parlar ja de considerar més nivells de «profunditat», on l'arbre d'accions-decisions s'estenia exponencialment saturant ràpidament la memòria de la indecisa ment que provava de concebir-lo), doncs es tractava realment de decidir el posterior transcurs de la resta del dia.

Un element fins ara no present als càlculs cobrava força de manera notablement exasperant: la necessitat d'orinar reduïa cada cop més la capacitat de raciocini i feia que el temps emprat en computar una decisió raonable es dilatés.

L'assumpte s'hauria resolt de forma eclèctica (no pas òptima teòricament) –sense tenir en compte el temps emprat en computar la solució, evidentment– potser esperant que

avancés prou el vespre com perquè l'opció de començar a fer el sopar cobrés molt més pes que la d'anar a descansar una estona abans... però no disposava de temps suficient, i això justament era l'element de pressió que començava a fer-se insuportable. D'altra banda, la càrrega psicològica de dur una llarga estona palplantat enmig del passadís perdent un temps preciós en decidir la solució a un dilema que molts –potser fins i tot ell mateix segons abans de trobar-s'hi immers– no haurien sabut ni tan sols entendre l'obligava, més i més a cada moment, a prendre una solució racional, fonamentada en una estratègia intel·lectualment satisfactòria, per tal de no haver d'admetre, a més, la denigrant realitat d'haver malgastat una part genys menyspreable del dia en buscar una resposta que, per motius purament nefrològics, no havia estat possible trobar, i haver així d'emprendre un cop més la retirada cap al món dels éssers primaris i ignorants, dels escarabats que viuen i moren sense mai arribar a existir més enllà de la seva closca. No i no! Justament era ara quan menys sentit tenia abandonar la cerca!

A l'últim moment es pot dir que el cadàver de filòsof a mig camí entre dos lavabos cada cop més llunyans (sempre per igual) va tenir un darrer espasme, i va tot d'una intentar engegar un mecanisme per desplaçar el pes relatiu de l'opció de tria conseqüent per l'opció de tria pseudo-aleatòria (per dir-ho d'alguna manera mínimament honesta), sense poder evitar un cop més perdre uns instants en novament prendre distància envers aquest nou enfoc i considerar amb cert orgull malentès el nivell d'abstracció al qual havia arribat en les seves disquisicions, fins al punt d'estar considerant (almenys de forma ara conscient) no ja opcions, sino meta-opcions, enteses com a opcions de tria de mecanismes de tria d'opcions reals per a solucionar el problema, que havia esdevingut, doncs, un meta-problema. Va resultar, senzillament, que aquest últims instants de reflexió van ser fatals (potser mai millor dit, perquè van precipitar de forma inapel·lable el futur d'aquella tarda), i de cop tot aquell petit gran univers autocontingut de preguntes va deixar de tenir sentit.

En una paraula: s'havia pixat a sobre, a mig camí de dos lavabos lliures.

Es va quedar una estona així, immòbil, més petit que la seva pròpia ombra, avergonyit i en silenci, casi incrèdul d'observar el bassalet groc que l'insultava des d'abaix amb el seu propi reflex, retornat de forma brusca i despiadada a la infantesa més indigna per uns esfínters exhausts i ignorants de la veritable arrel del problema, plorant cames avall per una voluntat tan fràgil que només podia cercar consol en el fet de trobar-se sol en aquell moment. Fins i tot aquell pis li venia gran. **L1**